

Een

De Dood is om voor te sterven.

T-SHIRT DAT CHARLOTTE JEAN DAVIDSON VAAK DRAAGT

‘Charley, vlug, word wakker.’

Scherpe nagels prikten in mijn schouders in een poging de diepe slaap waarin ik was verzonken, te verjagen. Twee handen probeerden me zo hardhandig wakker te schudden dat dit een aardbeving in Oklahoma tweeweg zou kunnen brengen, en aangezien ik in New Mexico woonde, vormde zo’n ramp een serieuze bedreiging.

Te oordelen naar het hoge stemgeluid van degene die mijn slaap verstoorde, wist ik zo goed als zeker dat de persoon die me lastigviel, mijn beste vriendin Cookie was. Geërgerd slaakte ik een zucht, berustend in het feit dat mijn leven een aaneenschakeling was van onderbrekingen en verplichtingen, waarbij de verplichtingen de overhand hadden. Misschien omdat ik de enige Vrouw met de Zeis was aan deze kant van Mars, het enige portaal waardoor de doden naar Gene Zijde konden vertrekken. Of beter gezegd, degenen die na hun overlijden niet meteen waren heengegaan en nog op aarde ronddoelden, wat een verschrikkelijk lot was. Omdat ik als de Dood-in-levenden-lijve was geboren, kon ik me niet heugen dat er geen geesten waren die op mijn deur klopten – figuurlijk gezien, want geesten kloppen nooit – en mijn hulp inriepen bij een of andere onafgemaakte zaak. Zo verbaasde het me

bijvoorbeeld hoeveel doden waren vergeten het gasfornuis uit te doen voordat ze overleden.

Over het algemeen vinden de geesten die via mij naar Gene Zijde vertrekken het wel mooi geweest op aarde. Ze stappen door mijn lichaam, het portaal, naar Gene Zijde. Omdat ik een fel lichtbaken schijn te zijn, zo fel als vele zonnen bij elkaar, kunnen ze me vanaf elke plek op aarde zien; wat vreselijk moet zijn voor een geest met een kater.

Ik ben Charlotte Davidson: privédetective, politieconsulent en pittige tante. Hoewel... Ik had een pittige tante kunnen zijn als ik de cursus in oosterse vechtkunst had afgemaakt. Maar ik leerde er alleen hoe je iemand kunt doden met een vel papier. Ik ben de Dood-in-levenden-lijve, ofwel de Vrouw met de Zeis, en moet bekennen dat dit niet alleen maar ellende met zich meebracht. Ik had een aantal vrienden voor wie ik een moord zou doen – sommigen waren nog in het land der levenden, anderen niet meer – en een familie waarvoor ik erg dankbaar was, omdat sommige familieleden nog in het land der levenden waren en andere niet meer. Tot slot had ik iets met een van de machtigste wezens van het hele universum: Reyes Alexander Farrow, deels menselijk, deels de perfecte zoon van de Duivel.

Als Vrouw met de Zeis had ik alle begrip voor de doden. Dat ze doorgaans een slecht gevoel voor timing hebben, vond ik geen probleem. Maar dat ik door een levend wezen dat haar nagels regelmatig liet aanscherpen bij de messenslijper in het midden van de nacht werd gewekt, vond ik maar niks.

Ik voelde me net een wildebras in een meidengevecht toen ik de handen ruw van me wegsloeg. Maar al gauw sloeg ik in het luchtledige, omdat mijn belager mijn kledingkast in was gevlucht. Blijkbaar was Cookie al op de middelbare school verkozen tot ‘Meest waarschijnlijke persoon om gauw het loodje te leggen’. Ondanks een sterk verlangen om haar heel boos aan te kijken, kon ik de moed niet opbrengen om mijn ogen te openen. Toch drong het felle licht door mijn oogleden. Ik had nog steeds een probleem met het te hoge wattage van mijn lampen.

‘Charley...’

Of misschien was ik wel doodgegaan en zweefde ik nu ongelukkig naar het licht, zoals je dat in films altijd ziet.

‘... ik meen het...’

Ik voelde me niet echt zweverig, maar uit ervaring wist ik dat je de slechte timing van de dood – wanneer kwam die gelegen? – niet moest onderschatten.

‘Opstaan, ik méén het.’

Met opeengekleemde kaken gebruikte ik al mijn energie om mezelf op aarde te houden. Ik... moest... niet... naar... het licht... gaan.

‘Luister je wel naar me?’

Cookies stem klonk nu gedempt terwijl ze peilde in hoeverre ik al wakker was. Ze had geluk dat mijn killersinstinct nog niet ontwaakt was zodat ik haar niet tegen de grond had geslagen en haar niet had veranderd in een gekneusde en geknakte vrouw die het stuiptrekkend uitschreeuwde van de pijn.

‘Alsjeblieft, Charley!’

Plotseling werd het donker toen ze een kledingstuk in mijn gezicht gooide, waarop ik absoluut niet zat te wachten. ‘Zeg dat wel: als-je-blijft,’ zei ik met een slaperige stem terwijl ik me onder de kleren vandaan worstelde. ‘Waar ben jij in vredesnaam mee bezig?’

‘Jou aangekleed zien te krijgen.’

‘Ik bén al aangekleed, althans, wat voor dit tijdstip gepast is...’ Ik tuurde naar de lichtgevende cijfers van de wekker op mijn nachtkastje. ‘... twee uur ’s nachts. Is het echt twee uur?’

‘Ja.’ Ze slingerde nog iets anders naar mijn hoofd, waardoor de lampenkap door de kamer vloog en bij mijn voeten neerkwam. ‘Trek dat aan.’

‘De lampenkap?’

Maar ze was ineens verdwenen. Ze rende naar buiten en liet een vreemde stilte achter. Het soort waarvan je oogleden dicht zakken en je ademhaling rustig en regelmatig wordt.

‘Charley!’

Ik schrok me wezenloos van Cookies geschreeuw en viel bijna uit mijn bed. Ze had goede longen, dat was een feit, aangezien ze vanuit haar eigen flat via de hal mijn oren bereikte.

‘Niet zo schreeuwen, straks maak je de doden nog wakker!’ riep ik terug. Om twee uur ’s nachts kon ik niet goed met geesten uit de voeten.

‘Als je niet vlug uit je bed komt, doe ik iets veel ergers dan de doden wakker maken.’

Voor een beste vriendin, mijn buurvrouw en goedkope recepti-oniste werd Cookie inmiddels wel heel brutaal. Drie jaar geleden betrokken we allebei ons eigen flatje in dezelfde hal. Ik had het Peace Corps net verlaten en zij had haar man net verlaten en kwam hier met haar dochtertje wonen. Toen we elkaar voor het eerst ontmoetten, leek het alsof we elkaar altijd al hadden gekend, zoals dat met sommige mensen kan gaan. Ik begon mijn eigen zaak als privédetective en zij had aangeboden om tijdelijk de telefoon te beantwoorden, totdat ik een vaste receptioniste had gevonden. De rest is geschiedenis. Sindsdien is ze mijn slaaf in loondienst.

Ik bekeek de kleren die ze naar me toe had gegooid en hield ze vervolgens vertwijfeld op. ‘Mijn konijnenpantoffels en een leren minirokje?’ riep ik naar haar. ‘Moet dat een setje voorstellen?’

Nu kwam ze mijn slaapkamer weer binnenstormen en bleef met haar handen in haar zij staan. Haar kortgeknipte zwarte haren stonden alle kanten op en ze keek precies zo naar me als mijn stiefmoeder deed als ik mijn middelvinger opstak in haar bijzijn. Die vrouw was zó gevoelig voor fatsoen.

Nogmaals slaakte ik een zucht. ‘Gaan we naar een van die kinky party’s waar iedereen in een dierenpakje rondloopt? Ik krijg de zenuwen van dat soort types.’

Haar oog viel op een joggingbroek, die ze met een T-shirt naar me toe slingerde, waarop DE DOOD IS OM VOOR TE STERVEN stond gedrukt. Vervolgens stootte ze weer naar buiten.

‘Is dat een “nee”?’ vroeg ik aan niemand in het bijzonder.

Met een dramatisch gebaar gooide ik het Bugs Bunnydekbed van me af, ik stapte mijn bed uit en probeerde mijn voeten in de pijpen van de joggingbroek te krijgen – zoals mensen dat doen als ze zich slaapdronken om twee uur ’s nachts moeten aankleden – voordat ik een van mijn favoriete kanten push-upbeha’s aantrok. Mijn meiden verdienden alle steun die ik ze kon geven.

Terwijl ik mijn beha op zijn plaats schoof, besepte ik dat Cookie terug was gekomen en ik keek haar vragend aan.

‘Zitten je borsten weer veilig in hun D-cup?’ vroeg ze en ze sloeg het T-shirt uit, om het vervolgens over mijn hoofd te trekken. Daarna duwde ze een jas in mijn handen die ik sinds de middelbare school niet meer had gedragen en nam de konijnenpantoffels van de vloer, waarna ze me bij de arm de slaapkamer uit trok.

Cookie was net een sinaasappelsapvlek op een witte broek: die kon irritant zijn maar ook grappig, afhankelijk van wie de witte broek droeg. Ze trok me de trappen af terwijl ik onderweg snel mijn konijnenpantoffels aantrok en toen ze me door de uitgang duwde, schoot ik mijn jas in. Mijn protesten zoals ‘Wacht!’, ‘Au!’ en ‘Mijn kleine teen!’ waren vergeefs. Ze verslaptte haar ijzeren greep om mijn arm niet eens nadat ik haar had gevraagd of haar nagels soms scheermesjes waren.

De duisternis van de frisse nacht slokte ons op terwijl we op een drafje naar haar auto liepen. Een week geleden hadden we een van de meest spraakmakende zaken uit de geschiedenis van Albuquerque opgelost – de moord op drie advocaten die gerelateerd was aan een netwerk van mensenhandel – en nu genoot ik volop van de rust na die hectische tijd. Maar kennelijk was het gedaan met de rust.

In een poging de humor van Cookies vreemde gedrag in te zien, protesteerde ik niet tegen haar ruwe aanpak. Tot ze me om redenen die mij onbekend waren in de kofferbak van haar auto wilde stoppen. Onmiddellijk stuitte dit op twee problemen: ten eerste raakte mijn haar verstrikt in het slot, ten tweede lag er een geest in de kofferbak. Zijn gestalte zag er spookachtig uit in het schaarse licht. Even overwoog ik om Cookie te vertellen dat er een dode in haar kofferbak lag, maar bij nader inzien leek het me beter dit voor me te houden. Haar gedrag was zonder het noemen van een dode verstekeling al vreemd genoeg. Gelukkig kon zij de doden niet zien. Maar ik was absoluut niet van plan om bij de geest in de kofferbak te klimmen.

‘Ho!’ zei ik terwijl ik een hand opstak. Met mijn andere hand trok ik mijn lange bruine haren los uit het slot. ‘Vergeet je niet iemand?’

Plotseling keek ze me met een verbaasd gezicht aan. Zo zag ze er grappig uit.

Hoewel ik zelf nog geen moeder was, leek het me onvoorstelbaar om iets te vergeten waarvoor je zevenendertig uur pijn had geleden voordat het op de wereld kwam. Ik besloot haar een hint te geven. ‘Ze begint met een A en eindigt op mmm-ber.’

Cookie knipperde met haar ogen en dacht even na.

Ik deed een tweede poging. ‘Eh... De vrucht van je vruchtbaarheid?’

‘O! Amber is bij haar vader. Klim in de kofferbak.’

Terwijl ik de kofferbak inspecteerde, streek ik mijn beschadigde haren glad. De geest zag eruit alsof hij tijdens zijn leven een zwerver was geweest. Hij lag in de foetushouding en schonk geen aandacht aan ons toen we ons over hem heen bogen, wat vreemd was omdat ik toch verondersteld werd een fel schijnend licht te zijn, het licht van vele zonnen. Mijn aanwezigheid had op zijn minst een hoofdknikje teweeg moeten brengen. Maar hij vertoonde geen enkele blijk van herkenning. Wat verfoeide ik het feit dat ik de Vrouw met de Zeis was en het zonder zeis moest stellen. Nu bleek maar weer dat ik er dringend een nodig had.

‘Dat zal niet gaan,’ zei ik, me afvragend waar je agrarisch gereedschap kon kopen. ‘Waar moeten we in godsnaam om twee uur ’s nachts naartoe en waarom moet ik me in je kofferbak opvouwen?’

Ze graaide dwars door de geest heen naar een deken, waarna ze de kofferbak dichtsmeet. ‘Oké, stap achterin maar zorg dat je je bukt en gooi de deken over je heen.’

‘Cookie,’ siste ik en ik greep haar schouders stevig vast om haar bij zinnen te brengen, ‘wát is er aan de hand?’

Ineens zag ik het; tranen glinsterden in haar blauwe ogen. Slechts twee dingen brachten Cookie aan het huilen: films met Humphrey Bogart en als iemand van wie ze hield in de problemen zat. Haar ademhaling ging sneller en getuigde van paniek, en een enorme angst golfde voor mij zichtbaar van haar af als mistsluiers boven een spiegelglad meer.

Nu ik haar aandacht had, vroeg ik nogmaals: ‘Wat is er aan de hand?’

Na een beverige zucht antwoordde ze: ‘Mijn vriendin Mimi is vijf dagen geleden spoorloos verdwenen.’

Voor ik het wist, viel mijn mond open. ‘En dat vertel je me nu pas?’

‘Ik weet het nog maar net.’ Haar onderlip begon te trillen, wat me gespannen maakte, omdat ik het naar vond om te zien dat mijn beste vriendin zo verdrietig was.

‘Stap maar in,’ beval ik zacht. Ik nam de autosleutels uit haar hand en kroop achter het stuur terwijl Cookie in de stoel naast me plaatsnam. ‘Vertel me nu eerst wat er is gebeurd.’

Ze trok het portier dicht en veegde de tranen uit haar ogen voordat ze over haar wangen zouden rollen. ‘Mimi belde me vorige week. Ze was doodsbang en wilde van alles over jou weten.’

‘Over mij?’ vroeg ik verbaasd.

‘Ze wilde weten of jij haar kon... laten verdwijnen.’

Dit riekte naar grote ellende. Ik klemde mijn kaken op elkaar. De laatste keer dat ik iemand had geholpen te verdwijnen, ongeveer een week geleden, was het uitgelopen op een onvoorstelbare ramp.

‘Ik vertelde haar dat jij haar kon helpen, wat haar probleem ook mocht zijn.’

Dit was goed bedoeld maar helaas erg overdreven. ‘Waarom heb je me niet verteld dat ze je had gebeld?’

‘Je werd opgeslokt door de zaak waar je met je oom aan werkte en er waren mensen die je probeerden te vermoorden; je had het veel te druk.’

Cookie had gelijk. Er waren meerdere mensen geweest die me hadden geprobeerd te doden. Godzijdank waren ze daarin niet geslaagd. Voor hetzelfde geld had ik nu als geest naast Cookie gezeten.

‘Ze zei dat ze zou langskomen zodat ze jou zelf kon spreken, maar ze is niet komen opdagen. Vanavond kreeg ik dit berichtje.’ Ze gaf me haar mobiel. *Cookie, ontmoet me bij onze espressobar zodra je dit bericht hebt ontvangen. Kom alleen. M.*

‘Ik wist niet eens dat ze vermist was.’

‘Zijn jullie de eigenaars van een espressobar?’ vroeg ik.

‘Hoe kon het dat ik het niet wist?’ Haar ademhaling haperde vanwege de hevige emoties.

‘Wacht even. Hoe weet je dan dat ze vermist is?’

‘Toen ik haar berichtje had gelezen, belde ik haar op haar mobiel, maar ze nam niet op. Dus toen belde ik haar vaste telefoon en haar man nam op.’

‘Oké, die wist het natuurlijk wel, ja.’

‘Hij ging uit zijn dak. Hij wilde weten wat er aan de hand was, waar zijn vrouw was. Maar ze heeft me duidelijk gevraagd om alleen te komen. Ik heb hem laten weten dat ik hem op de hoogte zou brengen zodra ik meer wist.’ Ze beet op haar onderlip. ‘Daar was hij niet blij mee.’

‘Dat geloof ik graag. Er zijn maar weinig redenen waarom een vrouw wil verdwijnen.’

Nadenkend keek ze me aan en ze knipperde met haar ogen. Daarna ademde ze zo diep in dat ze ervan moest hoesten. Na de hoestbui zei ze: ‘Nee, je begrijpt het niet. Ze is gelukkig getrouwd. Warren gaat voor haar door het vuur, hij aanbidt haar.’

‘Weet je dat heel zeker, Cookie? Ik bedoel...’

‘Honderd procent zeker. Als er al sprake is van mishandeling in hun relatie, dan is Warrens bankrekening het slachtoffer. Hij is verzot op zijn vrouw en kinderen.’

‘Hebben ze kinderen?’

‘Ja, twee,’ antwoordde ze, plotseling wanhopig.

Ik besloot niet verder in te gaan op de mogelijkheid van mishandeling tot ik meer wist. ‘Dus hij heeft geen idee waar ze is?’

‘Geen flauw idee.’

‘En ze heeft jou niet verteld wat er aan de hand was? Waarom ze ineens wilde verdwijnen?’

‘Nee. Maar ze was doodsbang.’

‘Hopelijk krijgen we snel antwoord op deze vragen.’ Ik startte de auto en reed naar Choco Coffee, de espressobar waarvan Cookie helaas niet de eigenaar was. Want ga maar na: de combinatie van chocolade en koffie? Degene die dit had ontdekt, had de Nobelprijs voor de Vrede moeten krijgen. Of op zijn minst een abonnement op de *Reader’s Digest*.

We reden naar een donkere hoek op het parkeerterrein zodat we de zaak even konden observeren zonder op te vallen. Ik wist niet hoe Mimi mijn aanwezigheid zou opnemen, aangezien ze Cookie dringend had verzocht om alleen te komen. In gedachten maakte ik op grond van de weinige informatie die ik had, een lijstje van mogelijke personen die haar lastig konden vallen, en haar echtgenoot stond bovenaan. De statistieken op dit gebied kon ik moeilijk negeren.

‘Waarom wacht jij niet even hier?’ vroeg Cookie, naar de deurekruk grijpend.

‘Omdat we op kantoor een berg papieren hebben liggen die zichzelf niet archiveren, dame. Ik kan nu al helemaal niet het risico lopen je kwijt te raken.’

Ze keek me over haar schouder aan. ‘Het is heus wel veilig, Charley. Ze zal me echt niet aanvliegen. Ik ben jónú niet, ik word niet dagelijks aangevallen of bijna vermoord.’

‘Dat overkomt mij nooit,’ protesteerde ik en ik deed mijn best om een verongelikt gezicht te trekken. ‘Maar degene die het op haar heeft voorzien, kan daar anders over denken. Ik ga hoe dan ook met je mee. Het spijt me.’ Ik stapte uit en gooide haar de sleutels toe terwijl ze ook uitstapte. Nogmaals keek ik het praktisch lege parkeerterrein rond, waarna we de espressobar binnengingen. Ik voelde me alleen een beetje opgelaten met mijn konijnenpantoffels aan mijn voeten.

‘Zie je haar?’ Ik had geen idee hoe de vrouw eruitzag.

Cookie keek om zich heen. Er waren maar twee gasten: een man en een vrouw. Het verbaasde me niet dat er maar weinig gasten waren, gezien het idiote tijdstip. De man droeg een fedora en een trenchcoat en zag eruit als een filmster uit de jaren veertig, en de vrouw zag eruit als een prostituee na een nacht hard werken. Maar geen van beiden telde echt als klant, want ze waren morsdood. De man zag me onmiddellijk vanwege mijn verfoeide felle licht. De vrouw keek echter niet op of om.

‘Natuurlijk zie ik haar niet. Er is hier niemand,’ antwoordde Cookie. ‘Waar zou ze kunnen zijn? Misschien ben ik te laat. Ik had haar man beter niet kunnen bellen en jou met je luie donder niet uit bed moeten halen.’

‘Pardon?’

‘O, god! Dit is foute boel. Ik voel het aan alles.’

‘Cookie, je moet echt kalmeren. Laten we eerst wat onderzoek doen voordat we de National Guard inschakelen, goed?’

‘Goed.’ Ze legde een hand op haar borst en probeerde te ontspannen.

‘Gaat het weer of heb je een kalmeringspilletje nodig?’ vroeg ik omdat ik de neiging haar een beetje te plagen niet kon onderdrukken.

‘Nee. Het gaat wel weer,’ antwoordde ze terwijl ze de ademhalingstechniek toepaste die we hadden geleerd van een documentaire over baby’s die onder water geboren werden. ‘Slimkees met je luie zitvlees.’

Daar was ik niet van gediend. ‘We moeten eens uitgebreid praten over jouw perceptie van mij.’ We liepen naar de bar. ‘Lúí? Vind je me lui?’ De espressobar was in retrostijl ingericht met turquoise barkrukken en een roze bar. De serveerster kwam op ons toegelopen in een pakje dat goed kleurde bij de turquoise barkrukken. ‘Je moet weten dat...’

‘Hallo.’

Ik draaide me om naar de serveerster en glimlachte. Op het naamkaartje op haar blouse stond *Norma*.

‘Kan ik koffie voor jullie halen, dames?’

Cookie en ik keken elkaar aan. Die vraag kwam ongeveer neer op de zon vragen of hij wil schijnen. We gingen allebei op een kruk aan de bar zitten en knikten als twee speelgoedhondjes met schommelende kopjes op de hoedenplank van een auto.

‘Dan hebben jullie geluk,’ zei ze glimlachend, ‘want ik zet toevallig de lekkerste koffie aan deze kant van de Rio Grande.’

Ik werd op slag verliefd, althans, een beetje. Toen het aroma me tegemoetkwam, kostte het me moeite om niet te kwijlen en ik zei snel: ‘We zijn eigenlijk op zoek naar iemand. Ben je al lang aan het werk?’

Ze schonk de koffie in en zette de koffiepot op de bar. ‘Lieve hemel,’ verzuchtte ze verbaasd. ‘Je ogen hebben de mooiste kleur die ik ooit heb gezien. Ze zijn...’

‘Goudkleurig,’ vulde ik haar zin aan, nogmaals glimlachend. ‘Dat hoor ik vaker.’ Kennelijk waren goudkleurige ogen bijzonder, in ieder geval kreeg ik er vaak opmerkingen over. ‘En?’

‘O, nee. Ik ben nog niet zo lang aan het werk. Jullie zijn mijn eerste klanten. Maar de kok is hier al de hele avond. Misschien kan hij jullie helpen. Brad!’

Ze riep de kok op een manier zoals alleen serveersters dat kunnen.

Brad stak zijn hoofd door het doorgeefluik achter haar. Ik had een smoezelige oudere man verwacht die zich nodig moest scheren. In plaats daarvan zag ik een jongen die er niet ouder uitzag dan negentien jaar met een brutale blik in zijn ogen, en die met een flirterige grijns de wat oudere serveerster bewonderend opnam.

‘Riep je mij?’ vroeg hij poeslief, voor zover hem dat lukte.

Ze rolde met haar ogen en schonk hem een moederlijke blik. ‘Deze dames zijn op zoek naar iemand.’

Zijn blik dwaalde naar mij en liet niet veel aan de verbeelding over. ‘Dan is het maar goed dat ze me gevonden hebben.’

Ik onderdrukte een lach, omdat ik hem anders alleen maar zou aanmoedigen.

‘Heb je misschien een vrouw gezien?’ vroeg Cookie zakelijk. ‘Eind dertig, blank, kort donker haar.’

Geamuseerd trok hij een wenkbrauw op. ‘Die zie ik elke avond, mevrouw. U moet me iets meer details geven.’

‘Heb je een foto van haar?’ vroeg ik Cookie.

Teleurgesteld liet ze haar schouders hangen. ‘Daar heb ik niet eens aan gedacht. Thuis heb ik wel een foto. Waarom heb ik er nou niet aan gedacht die mee te nemen?’

‘Neem het jezelf niet kwalijk.’ Ik wendde me tot de jongen. ‘Mag ik je naam en telefoonnummer noteren?’ vroeg ik hem. ‘En dat van de serveerster die voor jou dienst had?’ vroeg ik terwijl ik Norma aankeek.

Twijfelend hield ze haar hoofd wat scheef. ‘Dat zal ik haar eerst moeten vragen voordat ik jullie die informatie kan geven, schat.’

Normaal gesproken had ik een officieel pasje bij me waarmee ik kon aantonen dat ik privédetective was en waarmee ik mensen

aan het praten kreeg. Maar Cookie had me zo plotseling en snel uit mijn bed getrokken dat ik was vergeten het in mijn zak te stoppen. Ik vond het hoogst irritant als ik niet met mijn pasje kon zwaaien om mensen te intimideren.

‘Ik kan u de naam van de serveerster wel geven,’ zei de jongen met een brutale twinkeling in zijn ogen. ‘Ze heet Izzy. Haar telefoonnummer kunt u in het herentoilet vinden, tweede hokje, onder een ontroerend gedicht over de tragedie van mannen met borsten.’

Deze jongen had zijn roeping misgelopen. ‘Mannen met borsten zijn inderdaad tragisch. Wat vind je ervan als ik morgenavond terugkom? Heb je dan dienst?’

Met gestrekte armen gebaarde hij naar zijn omgeving. ‘Ik leef in een droom, schat. Ik wil het voor geen goud missen.’

Het duurde even voordat ik de omgeving in me had opgenomen. De espressobar bevond zich op de hoek van een druk kruispunt in het centrum. Nu was het er niet druk, maar gedurende normale werktijden was dit zeker het geval. De dode filmster met de gleufhoed bleef me aanstaren en ik negeerde hem stoïcijns. Het was nu niet het geschikte moment om een praatje te maken met een geest die niemand kon zien behalve ik. Na een paar slokken van de lekkerste koffie die ik ooit had gedronken – Norma had helemaal gelijk – richtte ik me tot Cookie. ‘Laten we maar eens wat rondkijken.’

Bijna verslikte ze zich in haar koffie. ‘Ja, natuurlijk. Ook daar heb ik niet aan gedacht. Rondkijken... Ik wist dat ik je niet voor niets had meegenomen.’ Ze sprong van de barkruk en keek in het rond. Het kostte me grote moeite om niet in de lach te schieten.

‘Wat dacht je van de toiletten, Magnum,’ opperde ik voordat de moed me in mijn schoenen zonk.

‘Prima,’ zei ze terwijl ze in de richting van de voorraadkamer wees. Nou ja, daar konden we net zo goed beginnen.

Even later gingen we het damestoilet binnen. Gelukkig had Norma alleen haar wenkbrauwen kort opgetrokken toen we aan onze zoektocht begonnen. Een ander had zich misschien geërgerd, zeker toen we het herentoilet inspecteerden, aangezien vrouwelijk bezoek daar ongewenst was. Maar Norma was iemand op wie je

kon rekenen. Ze vulde de suikerpotten bij en hield ons vanuit haar ooghoeken in de gaten. En na een grondige zoektocht konden we in ieder geval zeggen dat Elvis er niet was. Ook Cookies vriendin Mimi was nergens te bekennen.

‘Waarom is ze er niet?’ vroeg Cookie. ‘Wat kan er gebeurd zijn, denk je?’ Ze stond weer op het punt om in paniek te raken.

‘Kijk naar de tekenen aan de wand.’

‘Dat kan ik niet!’ riep ze, nu volledig in paniek.

‘Luister naar je innerlijke stem.’

‘Ik ben niet als jij. Ik denk niet als jij en ik beschik ook niet over jouw gave,’ jammerde ze, wanhopig met haar armen zwaaiend. ‘Ik zou me niet eens als een privédetective kunnen gedragen. Mijn vriendin vraagt me om hulp en ik kan haar niet eens vinden, ik kan niet...’

Terwijl ik de verse krulletters op de muur van het damestoilet bestudeerde, overwoog ik Cookie een klap in haar gezicht te geven, maar ze was goed op dreef en ik vond het sneu om haar te moeten onderbreken.

Na een poos hield ze uit zichzelf haar mond en tuurde ze naar de muur. ‘O,’ zei ze schaapachtig, ‘je bedoelde het letterlijk.’

‘Weet jij wie Janelle York is?’ vroeg ik.

Het handschrift waarin de naam was geschreven, was te mooi om van een puber te zijn die de openbare ruimte wilde bekladden. Onder de naam stond in dezelfde krulletters geschreven: HANA L2-S3-R27. Dit was duidelijk geen graffiti, het was een boodschap. Ik scheurde een stuk papier van de rol en leende een pen van Cookie om de informatie te noteren.

‘Nee, ik ken geen Janelle,’ antwoordde ze. ‘Denk je dat Mimi dit heeft geschreven?’

Ik keek in de vuilnisbak en viste er de niet zo lang geleden geopende verpakking van een watervaste stift uit. ‘Ik zou zeggen dat die kans groot is.’

‘Maar waarom wilde ze me hier ontmoeten als ze alleen van plan was een boodschap op de muur achter te laten? Die had ze me net zo goed kunnen sms’en.’

‘Geen idee.’ Ik scheurde een stuk papier van de rol om nogmaals

de vuilnisbak te doorzoeken, maar ik vond niets. ‘Ik denk dat ze wel de bedoeling had om je hier te ontmoeten, maar dat iets of iemand haar van gedachten deed veranderen.’

‘Lieve help. Wat moeten we nu doen?’

‘Om te beginnen,’ zei ik terwijl ik mijn handen waste, ‘moeten we niet steeds in herhaling vallen; dat is belachelijk.’

‘Oké.’ Ze knikte bevestigend. ‘Sorry.’

‘Jij gaat zo veel mogelijk informatie verzamelen over het bedrijf waar Mimi werkt. Wie de eigenaars zijn, de directie, de CEO’s. Een plattegrond van het gebouw... voor het geval dat. En de naam van het bedrijf,’ zei ik, over mijn schouder naar de naam op de muur wijzend.

In gedachten verzonken tuurde ze naar de vloer en ik kon de radertjes in haar hoofd bijna horen ratelen, en diep in gedachten verzonken hing ze haar handtas over een schouder.

‘Zodra hij op zijn werk is, bel ik oom Bob om te vragen wie de leiding heeft bij de zaak-Mimi.’ Oom Bob was de broer van mijn vader en rechercheur bij het Albuquerque Police Department, net als mijn vader voordat hij met pensioen ging. Met mijn werk als consulent bij het APD verdiende ik het overgrote deel van mijn inkomen. Mijn oom en ik waren een sterk team en ik had menige zaak voor hem opgelost, net als voor mijn vader toen hij nog als rechercheur werkte. Het feit dat ik de doden kon vragen wie hen had omgebracht, maakte het oplossen van een moord heel wat gemakkelijker. ‘Ik weet niet wie op het politiebureau de leiding heeft over de afdeling Vermissingen. We moeten haar echtgenoot dringend spreken. Hoe heette hij ook alweer?’

‘Warren,’ antwoordde ze, me op de voet het toilet uit volgend.

Nadat we de koffie hadden betaald, schonk ik Brad een glimlach, waarna we naar de uitgang liepen, en in gedachten maakte ik een lijst van wat we te doen hadden. Helaas duwde een woedende man met een pistool ons terug naar binnen. Die kwam vast niet om de zaak te beroven, dat zou al te mooi zijn.

Achter mij hield Cookie plotseling happend naar adem stil. ‘Warren,’ riep ze verbijsterd uit.

‘Is ze hier?’ vroeg hij haar en ik zag een mengeling van angst en

woede op zijn vriendelijke gezicht. Zelfs de stoerste politieagent zou met knikkende knieën als aan de grond genageld blijven staan wanneer er een revolver op hem gericht werd. Kennelijk was Cookie slechts gezegend met het stel hersenen dat God voor de eekhoorn had bestemd.

‘Warren Jacobs,’ siste ze en ze sloeg de man op zijn hoofd.

‘Au!’ Hij wreef over de plek waar ze hem had geraakt, terwijl ze hem het pistool afhandig maakte en het in haar handtas propte.

‘Wil je soms dat er doden vallen?’

Hij trok zijn schouders op als een jongetje dat een standje krijgt van zijn lievelingstante.

‘Wat kom jij hier doen?’ vroeg ze.

‘Na jouw telefoontje ben ik naar je flat gegaan en je hierheen gevolgd om te zien of Mimi zou verschijnen. Toen dat niet zo was, besloot ik naar binnen te gaan.’

Na dagen van zorgen om zijn vrouw zag hij er onverzorgd en wat uitgehongerd uit. Hij was net zomin schuldig aan haar verdwijning als ik. Als geen ander kon ik de gevoelens van anderen zien en de onschuld straalde van hem af. Hoewel hij zich allesbehalve goed voelde, had dit niets met illegale praktijken te maken. Waarschijnlijk voelde hij zich schuldig omdat hij dacht dat zijn vrouw hem met een goede reden had verlaten. Wat er ook gaande was, ik betwijfelde sterk of hij er iets mee te maken had.

‘Rustig.’ Ik leidde ze beiden bij de arm het vertrek in. ‘Brad!’ riep ik.

Zijn hoofd kwam door de opening van het doorgeefluik tevoorschijn en er lag een plagende grijns om zijn mond. ‘Mis je me nu al?’

‘Je kunt ons zo laten zien wat je waard bent, stoere bink.’

Met opgetrokken wenkbrauwen keek hij me aan, duidelijk in voor de uitdaging, en hij gooide de spatel die hij in zijn hand had tollend in de lucht als een drummer in een rockband zijn drumstok. ‘Wacht maar, ik zal je eens wat laten zien,’ zei hij, waarna hij zijn hoofd terugtrok en zijn mouwen oprolde. Deze knappe jongen zou een heleboel harten breken. Ik huiverde bij de gedachte aan het spoor van leed dat hij zou achterlaten.

Na drie enorme burrito's en zeven koppen koffie – waarvan er slechts vier voor mijn rekening waren – ging ik bij de man zitten die zo ziek van de zorgen en twijfels was, dat ik durfde te wedden dat hij zijn ontbijt niet lang meer binnen kon houden. Alles duidde erop dat ik deze weddenschap zou winnen.

Hij had me net verteld dat Mimi's gedrag de laatste tijd was veranderd. 'Wanneer merkte je deze drastische verandering voor het eerst op?' vroeg ik en dit was mijn zoveelste vraag aan hem.

'Dat weet ik niet. Ik werd zo in beslag genomen door alles. Ik vraag me af of ik het had gemerkt als mijn kinderen voor mijn neus in brand hadden gestaan. Maar ik denk dat het ongeveer drie weken geleden is begonnen.'

'Nu je het erover hebt,' zei ik om me heen kijkend, 'waar zijn je kinderen?'

'Wat?' vroeg hij. 'O, ze zijn bij mijn zus.'

Dat was een geruststelling, want deze man was een wrak. Dankzij Norma kon ik aantekeningen maken in de blocnote waarmee ze de bestellingen opnam in plaats van te klungelen met servetten. 'En je vrouw heeft je niets laten weten? Of je vragen gesteld die anders waren dan anders? Heeft ze je misschien verteld dat ze zich zorgen maakte of dat ze het idee had achtervolgd te worden?'

'Ze liet de biefstuk aanbranden,' antwoordde hij enigszins opgelucht omdat hij eindelijk een van mijn vele vragen kon beantwoorden. 'Vanaf dat moment belandden we in een ware hel.'

'Dus ze neemt haar kookkunsten erg serieus?'

Hij knikte, maar schudde vervolgens zijn hoofd. 'Nee, dat bedoelde ik niet. Ze laat het eten nooit aanbranden, en zeker de biefstuk niet.'

Cookie gaf me onder de tafel een por toen ze zag dat ik overwoog of ik wel of niet in de lach zou schieten. Ik wierp haar een boze blik toe, waarna ik weer een bezorgd en begripvol gezicht trok.

'Je bent beroepsdetective, toch?' vroeg Warren.

Ik knipperde met mijn ogen. 'Wat heet "beroeps"?' Toen hij me, nog steeds diep in gedachten verzonken, alleen maar aanstaarde, vervolgde ik: 'Nee, ik ben niet zoals collega-detectives. Ik heb ma-

ling aan ethiek, ben niet aan een gedragscode gebonden en ik vind het een rotklus om mijn pistool schoon te maken.'

'Dan wil ik je graag inhuren,' zei hij, niet van zijn stuk gebracht door mijn bekentenis omtrent het schoonmaken van mijn pistool.

Hoewel ik al had bedacht dat ik Cookie geen kosten in rekening zou brengen voor deze zaak – zeker omdat ik haar nauwelijks genoeg salaris betaalde om fatsoenlijk van te kunnen eten – kwam wat extra geld me goed van pas tegen de tijd dat ik mijn maandelijkse rekeningen weer moest betalen. 'Ik ben duur,' liet ik hem weten en ik deed mijn best om als een ordinaire serveerster te klinken die zich aan een klant aanbiedt.

Hij boog zich naar me toe. 'En ik ben rijk.'

Nu keek ik naar Cookie, die dit kon bevestigen en met opgetrokken wenkbrauwen knikte.

'Dan denk ik dat we zaken kunnen doen. Wacht even,' zei ik en mijn gedachten tuimelden over elkaar, 'hoe rijk precies?'

'Rijk genoeg, neem ik aan.'

Als zijn antwoorden nog flauwer zouden worden, gingen ze op het eten lijken dat in schoolkantines wordt geserveerd.

'Ik bedoel, heeft iemand je de afgelopen tijd om geld gevraagd?'

'Alleen mijn neef Harry. Maar hij zeurt altijd om geld.'

Misschien was neef Harry wanhopiger dan ooit, of brutaler. Nadat ik deze informatie had genoteerd, vroeg ik: 'Kun je nog iets anders bedenken waardoor haar gedrag veranderd kan zijn?'

'Nee, niet echt.' Hij gaf Norma zijn creditcard. Cookie noch ik had genoeg geld om de extra koffie te kunnen betalen, laat staan onze burrito's, en ik verwachtte niet dat ze mijn konijnenpantoffels als onderpand zouden accepteren.

'Warren Jacobs,' zei ik, nu doortastend. 'Ik moet iets bekennen. Ik heb de gave mensen te doorzien. Het is niet mijn bedoeling je te kwetsen, maar ik weet dat je iets achterhoudt.'

Hij beet op zijn onderlip en ik zag schuldgevoel en spijt uit al zijn poriën wasemen. Het was niet het soort schuld van iemand die zijn vrouw heeft omgebracht en haar in de achtertuin heeft begraven, maar meer de schuld die iemand voelt als hij niet alles vertelt wat hij weet.

Met een hartgrondige zucht liet hij zijn hoofd in zijn handen zakken. ‘Ik had het vermoeden dat ze een affaire had.’

‘Kijk, nu komen we een stap verder. Waarom had je dat vermoeden?’

Uitgeput haalde hij zijn schouders op. ‘Het kwam door haar gedrag, ze was zo afstandelijk geworden. Toen ik haar ernaar vroeg, lachte ze en zei ze dat ik de enige man in haar leven was, omdat ze aan mij al haar handen vol had.’

Aangezien Mimi kennelijk behoorlijk was veranderd, lag het voor de hand dat hij aan overspel dacht.

‘O, en nog niet zo lang geleden overleed een vriendin van haar,’ zei hij bij nader inzien. Er verschenen rimpels op zijn voorhoofd toen hij zich de details probeerde te herinneren. ‘Ik ben het totaal vergeten. Mimi vertelde dat ze was vermoord.’

‘Vermoord? Hoe?’

‘Ik kan me er niets van herinneren, het spijt me.’ Opnieuw zag ik schuldgevoel van hem afstralen.

‘Waren ze goed bevriend?’

‘Dat is het ’m juist. Ze zaten bij elkaar op de middelbare school, maar ze waren elkaar uit het oog verloren. Mimi had haar naam nog nooit genoemd totdat ze hoorde dat ze was overleden. Vandaar dat ik verbaasd was dat het zoveel impact op haar had. Ze was er kapot van, en toch...’

‘En toch?’ vroeg ik toen hij weer in beslag werd genomen door zijn gedachten. Het begon eindelijk een beetje interessant te worden. Hij kon nu niet ineens zijn mond houden.

‘Ik weet het niet. Ze werd verscheurd door verdriet, maar ze was niet echt van streek omdat ze haar vriendin had verloren. Het was iets anders.’ Nadenkend klemde hij zijn kaken op elkaar. ‘Toen het net was gebeurd heb ik er niet zo bij stilgestaan, maar eerlijk gezegd leek ze niet verbaasd dat haar vriendin was vermoord. En toen ik haar vroeg of ze naar de begrafenis ging, had je de uitdrukking op haar gezicht moeten zien. Ze deed alsof ik haar vroeg of ze van plan was de kat van de burens te verdrinken.’

Ik moest bekennen dat het verdrinken van de kat van de burens me niet die aanwijzing gaf waarop ik hoopte. ‘Dus ze was kwaad?’

Knipperend met zijn ogen staaide hij me een poosje aan en ik gleeed met mijn tong langs mijn tanden omdat hij zo lang bleef kijken dat ik het idee kreeg dat er iets tussen zat.

‘Ze was doodsbang,’ antwoordde hij uiteindelijk.

Kon hij zich de naam van de vrouw nu maar herinneren. En waarom Mimi niet verbaasd was over het feit dat ze vermoord was. Moord kwam doorgaans voor iedere betrokkene als een donderslag bij heldere hemel.

Nu ik aan namen dacht, besloot ik hem te vragen naar de naam op de muur in het toilet. Nadat ik me ervan had vergewist dat er geen vreemde dingen tussen mijn tanden zaten, vroeg ik: ‘Heeft Mimi ooit de naam Janelle York genoemd?’

‘Zo heet ze!’ zei hij verbaasd. ‘Zo heet Mimi’s vriendin die vermoord is. Hoe weet jij dat?’

Ik wist het niet, maar het deed me goed dat hij dat dacht.